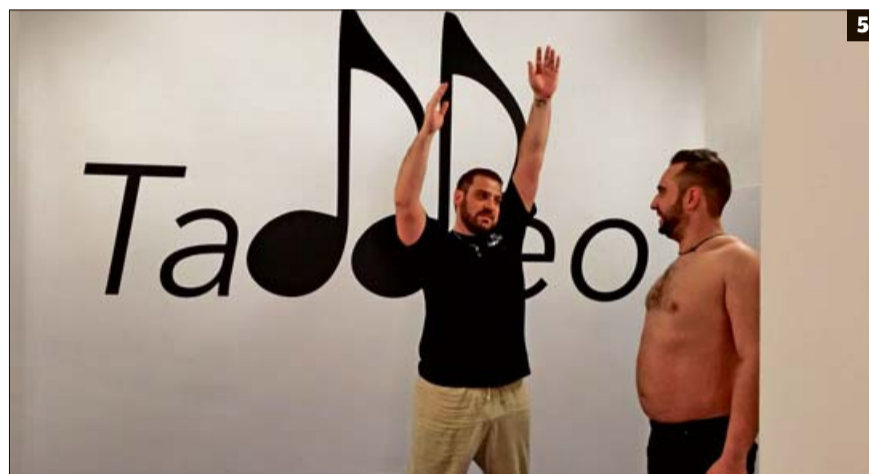
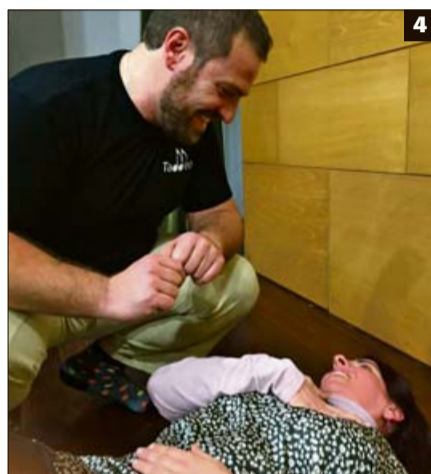
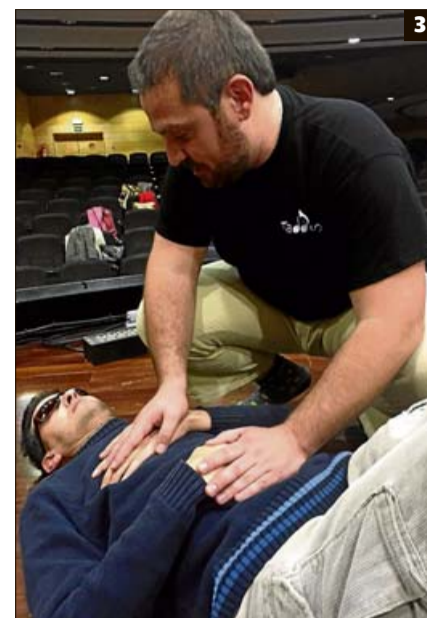

REPORTAJE ► LA CONSULTA DE FISIO TADDEO

► **CARLES EXPÓSITO ES FISIO TADDEO** El fisioterapeuta especializado en artes escénicas acaba de abrir su consulta Fisio Taddeo en la calle Gerreria de Palma. Taddeo hace referencia a un personaje de una ópera de Rossini. **1** Expósito enseña a Mario Alfonso unos ejercicios que le ayudarán a respirar mejor a la hora de cantar. © R.F. **2** El flautista Llorenç Bonet acudió a su consulta por un fuerte dolor en el antebrazo izquierdo. © FISIO TADDEO **3** Expósito en el taller con los actores de Sa Boira © FISIO TADDEO **4** Una de las integrantes del grupo de teatro de la ONCE, durante la sesión organizada por el fisioterapeuta especializado en artes escénicas. © FISIO TADDEO **5** Expósito explica al cantante del Mallorca Gay Men's Chorus cómo debe realizar sus ejercicios. © R.F.

NESSUM DORMA

LA INVENCIÓ DE LA NIT

Gabriel Janer Manila

També a París el dia s'obscura. La nit arriba quan es tanca el crepuscle sobre els bulevards; però a París els crepuscles sempre són incerts. La ciutat de la llum mai no és opaca i la nit és com un viatge a l'interior de l'ombra. Un viatge amb companyia dels espectres de l'obscuritat urbana, de les emocions solitàries. Però la nit transforma la ciutat i alhora la ciutat es vesteix de nit. Piques coses hi ha tan plaents com el passeig nocturn a la riba del Sena. Aquí és on la ciutat inventa altres llums, insòlites. He baixat les escales de l'estació del metro, tot just a la cantonada del boulevard Saint Michel. El tren arriba i les portes s'obren i es tanquen amb rapidesa. Passa una dona jove. Porta un foulard vermell i unes borses en les mans: Leclerc, Fnac, Eram, Lafayette. Són verdes, transparents, negres, vermelles... Un acordionista passa d'un vagó a l'altre i toca les velles cançons de Montmartre. *Je vous parle d'un temps / que les moins de vingt ans / ne peuvent pas connaître. / Montmartre en ce temps-là / accrochait ses lilas / jusque sous nos fenêtres...* La cançó és trista perquè parla d'un amor que va acabar-se. Un amor que succeí en un temps que aquells que no han fet vint anys no poden recordar. Ara els lilàs són morts i Montmartre és un decorat que ha perdut la memòria. Pels carrers de Pigalle la nit és plena d'insomniadors. Vull dir que somnien des de l'insomni. Professionals de la nit? Estan sols. Ací es retroben totes les sensibilitats, tots els deliris. Pels carrers costeruts de Pigalle proliferen els moixos negres. Voleu passar "une soirée au Chat Noir?" Però el vell cabaret ja no existeix. A entrada de fosca una dona entra al cementiri –és el cementiri del Nord-, i andareja entre els sepulcres. Canvia les flors d'una tomba a l'altra, les reparteix. No consent que n'hi hagi que tinguin moltes flors i d'altres que no en tinguin. És com si reivindicàs la justícia social a través de les flors, després de la vida. Hi ha morts que no tenen ni una flor per portar-se a la boca. Ni un mos de pa. Al final, acaba el seu periple a la sepultura de Charles Baudelaire. S'hi atura una esto-

na, recita en veu baixa uns versos amargs. Li agrada veure caure la nit i néixer el dia, la primera llum de l'alba, des d'aquest lloc, i respirar fonament el perfum de les flors del mal.

Les nits de París posseeixen una màgia indomable. A estones, potser, la màgia és negra, il·limitada. Tan negra, que és capaç de trencar tots els límits, d'ajuntar la realitat amb l'inimaginable. Però hi ha res que no sigui imaginable, a París? La nit es transforma a mesura que passen les hores. Les dues, les tres, les quatre, les cinc... Ni que fos carnaval, els homes prenen la figura de les bèsties. Cerquen la mirada d'un altre i l'acaricien. Saben que el dia és el temps de les aparences, la nit, el de les realitats. I per això es disfressen de la realitat. Potser d'aquí deriva la fascinació eròtica de la nit. En una cantonada a prop de Notre Dame un guitarrista canta *No Woman, No Cry*, mentre un estol d'adolescents corren, i salten, i fan equilibris sobre uns patinets. M'agrada observar la gent solitària, noctàmbula. Un home enfundat en un abric, una dona que s'abriga amb un mocador de flors, un altre que oculta la mirada rere unes ulleres de sol. Una parella d'enamorats a prop de l'Hôtel de Ville són a punt de besar-se. Ell ha comprat una rosa enfundada en un paper de celofà i la dona a la jove que l'acompanya. És una rosa roja, d'un roig intens. Observen la fosca. Porten un sol al cor, una llum que només pot veure's a través d'un vidre fumats com es miren els eclipses.

► **La vida es tumultuosa i breu.** Roden lentes les antenes del Moulin Rouge. Tot és possible a París, em diu el conserge. Parpellegen les llums del Folies Bergère, les del Bataclan, les del Lido... Sobre l'escena, la brillantor i l'or, els maquillatges, les il·lusions, els somnis. I la gran escala, i les plomes, i les dones com a fruites sucoses. Somriuen. A voltes són barbies, llavors semblen sirenes. C'est féérique...! París no dorm. A l'extrem de la nit, Celine havia trobat una prostituta que tenia una cama de fusta. Succeí després de la Gran Guerra. Les hores adquireixen una estranya densitat sota els neons. Les tribus es disputen el territori de l'orgasme. Sobre l'obscuritat, com en una pissarra, puc escriure la meua vida. Hi trobaràs violència, plaer i, potser, una mica d'amor.

AFINADA

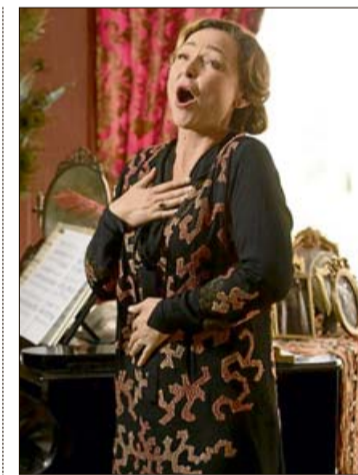
CINE CRÍTICA

Fernando Alomar
PALMA

Madame Marguerite
FRANCIA, CHEQUIA 126 MIN.

★★★★

► **Director:** Xavier Gianoli
Actores: Catherine Frot, Andre Marcon, Michel Fau, Denis Mpunga
Cines: CineCiutat, Augusta

Fotograma de la pel·lícula.

Por azar, no infrecuente en el show business, dos cineastas se han fijado en un mismo personaje real y estrenan sus películas casi al mismo tiempo. La versión más 'oficial', *Florence Foster Jenkins*, está dirigida por **Stephen Frears** y se estrenará dentro de unas semanas. El francés **Xavier Gianoli** se adelanta con una versión más libre, cambiando el nombre de la protagonista (Marguerite Dumont, homenaje a los hermanos Marx) y trasladándola a París.

El motivo del interés es que la mujer, en los años 20 del siglo pasado, vivió una tragicomedia en primera persona. Mujer muy rica, se obsesionó con ser una soprano de ópera y le faltó inteligencia para darse cuenta de que tenía unos recursos vocales extremadamente limitados, al borde de lo patético. El guión de Gianoli está afinadísimo. Es una tragicomedia bien vallada. En su faceta cómica la protagonista es

un alma cándida, recuerda levemente al bonachón de *La cena de los idiotas*. En su faceta trágica, su bloqueo mental tiene alguna similitud con **Gloria Swanson** en *El crepúsculo de los dioses*. Rodean a la voluntariosa cantante un séquito variado pero bien encolado, su noble, aprovechado y sufrido marido; el sorprendente mayordomo (un sensible bigardo africano); los jóvenes literatos vanguardistas; y la tropa teatral, **Todd Browning** con un punto de cocción.

El guión logra sorprender casi todo el tiempo, tiene momentos hilarantes (la primera audición con el profesor de canto) y se arropa con unas acertadas tramas secundarias. La dirección, la banda sonora no operística y las actuaciones, todas, mantienen la finura del conjunto. Evita el chiste y la lágrima fácil, profundiza sin espesarse, entretiene y hace reflexionar.